Vojislav R. Knežević
sudija Vrhovnog suda Srbije

PRIMENA ODREDBE ČL. 398. ZAKONA O KRIVIČNOM POSTUPKU*

Zakonsko je rešenje da se na postupak po žalbi na rešenje shodno primenjuju odredbe čl. 360, 362, 368, 370. st. 1, 4. i 5, čl. 378. i 380. ovog zakona (čl. 398. st. 1).

Ako je žalba izjavljena protiv rešenja iz čl. 494. ovog zakona, o sednici veća obaveštava se javni tužilac, a ostala lica — pod uslovom predviđenim u članu 371. ovog zakona (čl. 398. st. 2).¹

Ovim odredbama je izričito propisano da se na postupak po žalbi na rešenje shodno primenjuju:

— Odredbe o subjektima žalbe (čl. 360),

— Odredbe o sadržini žalbe i postupku sa nepotpunom žalbom (čl. 362),

— Odredbe o postupku po žalbi, obavezi podnošenja dovoljnog broja primeraka radi dostavljanja protivnoj stranci i braniocu radi davanja odgovora, o odbačaju neblagovremene ili nedozvoljene žalbe (čl. 368),

— Odredbe o dužnosti sudije izvestioca da spise dostavi javnom tužiocu — ako se radi o krivičnom delu za koje se goni po zahtevu javnog tužioca (čl. 370. st. 1), o dužnosti istog sudije da pribavi izveštaj o povredama odredaba krivičnog postupka, ili na drugi način proveri navode žalbe u pogledu novih dokaza i novih činjenica (čl. 370. st. 4),

— Odredbe o obavezi sudije izvestioca da kada utvrdi da se u spisima nalaze zapisnici i obaveštenja predviđena u članu 83. ovog zakona, dostavi spise prvostepenom sudu, pre održavanja sednice drugostepenog

* Rad primljen 12. VI 2000.

¹ Zakon o krivičnom postupku, Sl. list SFRJ 4/77. Ispravke Zakona o krivičnom postupku, Sl. list SFRJ 36/77. i 60/77. Zakon o izmenama i dopunama Zakona o krivičnom postupku, Sl. list SFRJ 34/85, koji je stupio na snagu 1. jula 1985. godine.

veća, da predsjednik prvostepenog veća donese rešenje o njihovom izdavanju iz spisa i po pravosnažnosti rešenja da ih u zatvorenom omotu preda istražnom sudiji radi čuvanja odvojeno od ostalih spisa (čl. 370. st. 5),

— Odredbe o zabrani preinačenja na gore (*reformatio in peius* — čl. 378),

— Odredbe o pogodnosti pridruživanja (*beneficium cohaesionis* — čl. 380), i

— Odredbe o obaveštavanju javnog tužioca, odnosno i ostalih lica — pod uslovima predviđenim u članu 371. ovog zakona — kada je žalba izjavljena protiv rešenja iz čl. 494. ovog zakona.

Očito je da odredbe o žalbi protiv rešenja nisu potpune, niti na odgovarajući način rešavaju mnoga pitanja koja se s tim u vezi postavljaju.

To se prvenstveno odnosi na:

I.

— Osnove žalbe,

— Krug subjekata žalbe (čl. 360),

— Primenu čl. 361 — u odnosu na odricanje od prava na žalbu, odustanak od već izjavljene žalbe, i vreme u koje se to može učiniti,

— Primenu čl. 368. st. 1. u vezi čl. 369 — u odnosu na dostavu žalbe na odgovor protivnoj stranci (i braniocu),

— Primenu čl. 378 — o zabrani preinačenja na gore,

— Primenu čl. 380 — o pogodnosti pridruživanja,

— Primenu čl. 398. st. 2 — o obaveštavanju stranaka o sednici drugostepenog veća, i na:

II.

— Mogućnosti ispitivanja prvostepene odluke (rešenja) po službenoj dužnosti.

AD I.

Dilema po kojim se osnovima žalba na rešenje može izjaviti, nije bez razloga. Član. 398. st. 1, koji inače upućuje na primenu u postupku o žalbi protiv rešenja (na odgovarajući način) pojedinih odredaba koje važe za postupak o žalbi protiv presude, *nije se pozvao i na primenu odredaba čl. 363—367*, koje predviđaju osnove za pobijanje presude.

Normativno tumačeno, „shodna primena odredaba” (o kojima je reč u čl. 398. st. 1), može da znači, i da ne znači „shodnu primenu čl. 363—367”, koji govore o osnovima žalbe na presudu.

Da znači „shodnu primenu” — zato što se na postupak po žalbi na rešenje shodno primenjuje i odredba čl. 362, što znači i st. 1. tač. 2. ovog člana, koja određuje sadržaj žalbe protiv presude (čl. 363).

Da ne znači „shodnu primenu” — jer shodna primena odredbe čl. 362. nije identična onoj primeni na koju se ta zakonska odredba neposredno odnosi.

Van svake je sumnje da su primenom citiranih odredaba u čl. 398. st. 1 utvrđene granice analogije sa odgovarajućim odredbama koje se odnose na postupak po žalbi protiv prvostepene presude,² ali takve analogije gde se osnovna suština, duh i priroda odredbe zadržava (čl. 362. st. 1. tač. 2), a njeni modaliteti prilagođavaju specifičnosti situacije na koju se ta odredba primenjuje (čl. 363).³

Zašto je zakonodavac ovako postupio? Verovatno stoga što su, s jedne strane, sadržaj rešenja i, u vezi s tim, nedostaci i nepravilnosti koje se u njima mogu pojavljivati toliko mnogobrojni i raznoliki da se ne daju obuhvatiti strogim formulacijama postavljenim u čl. 363—367, a s druge strane su te formulacije, specifične za pobijanje presude, takve da uglavnom ne odgovaraju potrebama za pobijanje rešenja. Time, međutim, nije rečeno da i rešenja i postupak na osnovu kojega su donesena ne mogu biti zahvaćeni pojedinim povredama postupka, da u njima ne mogu biti sadržane pojedine povrede Krivičnog zakona, da ne mogu biti zasnovana na pogrešnom ili nepotpunom činjeničnom stanju itd.⁴ Prema tome, u pogledu pobijanja rešenja (apstrahujući rešenje o sudskoj opomeni i druga rešenja, kojima se stvar meritorno rešava) zakon, propuštajući da u čl. 398. st. 1 uputi na odgovarajuću (shodnu) primenu čl. 363—367, nije tu isključio njihovu primenu (kada to odgovara), nego je time, u stvari, samo proširio mogućnost pobijanja rešenja iz svih razloga iz kojih ona mogu biti nepravilna i nezakonita.⁵

To u suštini znači da se na postupak po žalbi na rešenje shodno primenjuju odredbe o razlozima, odnosno i osnovima zbog kojih se prvostepena presuda može pobijati (čl. 398. st. 1. u vezi čl. 362. st. 1. tač. 2. i čl. 363—367) — a to je zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka (npr. da je sud, koji je doneo rešenje, bio nepropisno sastavljen, da je sudija, koji ga je doneo bio pravosnažno izuzet, da ga je doneo stvarno nadležni sud, da je ono protivrečno, nerazumljivo itd., ali (najčešće) da rešenju nedostaje procesnopravna podloga, koja određuje njegovo donošenje), povrede Krivičnog zakona (da je pogrešno postavljena kvalifikacija krivičnog dela kao pretpostavka za određivanje stvarne nadležnosti, za određivanje pritvora, za postavljanje obaveznog branioca, ili da je, pri donošenju rešenja o obustavi istrage (čl. 171. st. 1), pogrešno ocenjeno da

² Dr Branko Petrić, *Komentar Zakona o krivičnom postupku*, „Grafosrem”, Šid, 1982, str. 1000—1001.

Isti, *Pravni lekovi u krivičnom postupku*, drugo izdanje, NIU „Sl. list SFRJ”, Beograd, 1980, str. 96—97.

³ Dr Panta Marina, *Komentar na Zakonot za krivičnata postapka*, „Kultura”, Skopje, 1978, str. 368.

⁴ Dr Mladen Grubiša, *Krivični postupak (Postupak o pravnim lekovima)*, „Informator”, Zagreb, 1987, str. 309—310.

⁵ Isti autor, i delo, str. 310.

delo koje se okrivljenom stavlja na teret nije krivično delo, odnosno da postoje okolnosti koje isključuju krivičnu odgovornost, itd.), pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (bez obzira da li se radi o slučaju u kojem ga treba utvrđivati kao izvesno, ili samo kao verovatno), odluka o krivičnim sankcijama (kaznama, sudskoj opomeni — za čije pobijanje važe posebne odredbe čl. 449—451, merama bezbednosti i vaspitnim merama), oduzimanju imovinske koristi, troškovima krivičnog postupka, imovinskopравnim zahtevima, kao i zbog odluke o objavljivanju presude putem štampe, radija ili televizije (čl. 363. tačke 1—4).

Po prirodi stvari, rešenja se mogu pobijati po osnovima iz tač. 1—3, čl. 363, neka i zbog troškova (tač. 4), a neka zbog svoje specifičnosti (kao rešenja o sudskoj opomeni, o primeni mere bezbednosti i o primeni vaspitne mere prema maloletniku) i zbog ostalih osnova iz tač. 4. čl. 363.

Iako zakon govori o shodnoj primeni čl. 360, krug subjekata žalbe protiv rešenja je širi od kruga subjekata žalbe protiv presude, jer protiv rešenja žalbu mogu izjaviti, pored stranaka, i lica čija su prava povređena u postupku (čl. 394. st. 1), kao npr. svedoci, veštaci, i lica koja prisustvuju glavnom pretresu, ili javnoj sednici — rešenjem o novčanoj kazni, zatim vlasnik predmeta kome je oduzet (čl. 500. st. 5) i drugi.

Stranke i lica čija su prava povređena u postupku (čl. 394. st. 1) mogu se odreći prava na žalbu, odnosno do donošenja odluke drugostepenog suda odustati od već izjavljene žalbe.

U čl. 398. st. 1. se ne pominje shodno važenje odredbe čl. 361. — u odnosu na odricanje od prava na žalbu, odustanak od već izjavljene žalbe, i vreme u koje se to može učiniti, iako se ona neosporno i primenjuje.⁶

Ovu nedoslednost zakona ublažuje donekle to što je u čl. 398. st. 1. rečeno da će se na postupak po žalbi na rešenje shodno primenjivati i odredbe čl. 368, što znači i odredbe o odbacivanju žalbe kao neblagovremene, ili nedozvoljene (čl. 368. st. 2. u vezi čl. 382. i 383).

Shodna primena odredaba (o kojima je reč u čl. 398. st. 1) bi, po našem mišljenju, značila da se žalba na rešenje dostavlja protivnoj stranci (i braniocu) na odgovor (čl. 368. st. 1).⁷ Jer, kako bi inače imalo smisla pozivanje na shodnu primenu određene odredbe, ako se ona ne primenjuje.

Ovo pitanje izaziva dileme i u teoriji i u sudskoj praksi.

Preovladavaju mišljenja da se, zato što nije spomenut čl. 369 — u odnosu na dostavu žalbe protivnoj stranci, žalba na rešenje ne dostavlja

⁶ „U slučaju kada se pre donošenja odluke u drugom stepenu povlači žalba izjavljena na rešenje prvostepenog suda, ta se žalba rešenjem odbacuje kao nedozvoljena“ (Pravni stav Krivičnog odeljenja VSS, od 27. I 1966. godine).

⁷ Sadržina odredbe čl. 368. st. 1. ZKP.

M. Jemerić, *Zakon o krivičnom postupku*, peto izdanje, „Narodne novine“, Zagreb, 1981, str. 465. („S obzirom na to da je u stavu 1. ovog člana izričito navedeno da se na odgovarajući način primenjuje i odredba čl. 368. to znači i da se žalba na rešenje podnosi prvostepenom sudu, koji ju je doneo, te da se i ona dostavlja na odgovor protivnoj stranci i braniocu, radi davanja odgovora. Nadalje, i žalbu na rešenje, ako je neblagovremena (čl. 382) i nedozvoljena (čl. 383) odbacuje rešenjem predsednik veća prvostepenog suda“).

protivnoj stranci (i braniocu) na odgovor, odnosno da u ovom postupku ne postoji odgovor na žalbu.⁸

Sa takvim mišljenjima bi se, u načelu, mogli složiti, ali ne i generalno. Posebno, ne u onim slučajevima, kada se u pitanju radi o specifičnim odlukama adekvatnim presudi, kada bi, zbog značaja odluke, protivnoj stranci trebalo dozvoliti mogućnost podnošenja odgovora na žalbu.⁹

Uostalom, i sadržina odredbe čl. 370. st. 1. i 4, koja u postupku na žalbu protiv rešenja nalazi svoju shodnu primenu, ide u prilog takvom razmišljanju. Ovde sudija izvestilac dostavlja spise javnom tužiocu radi izjašnjavanja, ili pribavlja izveštaj o povredama odredaba krivičnog postupka, ili na drugi način proverava navode žalbe u pogledu novih dokaza i novih činjenica.

U ostalim slučajevima, sasvim je razumljivo što se žalba protiv rešenja ne dostavlja na odgovor protivnoj stranci (i braniocu), jer „odgovor na žalbu u priličnoj meri odugovlači postupak, pa je bilo opravdano da se isključujući njegovo podnošenje u postupku u kojem je naglašena brzina odlučivanja”.¹⁰

Član 398. st. 1. ne spominje primenu čl. 370. st. 3. i čl. 371. — o obaveštavanju stranaka o sednici drugostepenog veća (izuzetak se čini u st. 2. ovog člana — o obaveštavanju javnog tužioca, odnosno i ostalih lica — pod uslovima predviđenim u čl. 371. ovog zakona — ako je žalba izjavljena protiv rešenja iz čl. 494. ovog zakona), iako se ni ove odredbe ne isključuju, kao npr. u postupku za primenu mera bezbednosti i dr.¹¹

⁸ Takav stav zauzimaju: Dr Panta Marina, u cit. delu, str. 368; Dr Branko Petrić, *Komentar ZKP*, druga knjiga, „Sl. list SFRJ”, 1986, str. 279; Dr Tihomir Vasiljević — Dr Momčilo Grubač, *Komentar ZKP*, „Sl. glasnik”, Beograd, 1999, str. 680 i dr.

⁹ „Po pravilnoj primeni odredbi iz čl. 508. i 398. st. 2. ZKP, procesna situacija okrivljenog u postupku za izricanje mera bezbednosti, kada ona predstavlja samostalnu krivičnu sankciju (čl. 63. i 64. KZ SFRJ) izjednačena je sa položajem okrivljenog u redovnom krivičnom postupku. S obzirom na to, u postupku za izricanje mera bezbednosti iz čl. 63. i 64. KZ SFRJ, shodno se primenjuje odredba čl. 369. ZKP, prema kojoj će prvostepeni sud dostaviti primerak žalbe protivnoj stranci, koja može u roku od 8 dana od dana prijema, podneti sudu odgovor na žalbu, kao i odredba čl. 371. st. 1. ZKP, kojom je predviđeno da zahtev za obaveštenje o sednici veća drugostepenog suda stranka može podneti kako u žalbi, tako i u odgovoru na žalbu” (Odluka Sav. suda, Kzs. 55/78. od 29. IX 1978).

¹⁰ Dr Mladen Grubiša, *Krivični postupak (Postupak o pravnim lekovima)*, str. 310.

¹¹ „Sa žalbom na rešenje postupiće se kao sa žalbom na presudu, ako je u pitanju rešenje o sudskoj opomeni (čl. 447. st. 2), ili rešenje o meri bezbednosti obaveznom psihijatrijskog lečenja i čuvanja u zdravstvenoj ustanovi (čl. 499), ili rešenje kojim se maloletniku izriče vaspitna mera ili obustavlja postupak (čl. 485. st. 2. i 487. st. 1), ali se maloletnik poziva samo ako predsednik veća ili veće nade da bi prisustvo bilo korisno (čl. 487. st. 4). To važi u pogledu maloletnika i za žalbu na presudu. Maloletnik ne može ni tražiti da bude obavešten o sednici” (Citirano po knjizi: Dr Tihomir Vasiljević, *Sistem krivičnog procesnog prava SFRJ*, treće izmenjeno i dopunjeno izdanje, „Savremena administracija”, Beograd, 1981, str. 637).

„Stranke se obaveštavaju o sednici veća, javni tužilac uvek (ne kaže se kao obično „ako se postupak vodi po njegovom zahtevu”), a ostala lica kako je propisano za žalbu na presudu (čl. 371), tj. ako su tražila da budu obaveštena ili ako samo veće smatra da je korisno” (Citirano po knjizi: Dr Tihomir Vasiljević — Dr Momčilo Grubač, *Komentar Zakona o krivičnom postupku*, drugo dopunjeno izdanje, „Savremena administracija”, Beograd, 1982, str. 685).

Karakteristično je da se u postupku po žalbi na rešenje shodno primenjuju i odredbe čl. 378 — o zabrani preinačenja na gore (*reformatio in peius*) i čl. 380 — o pogodnosti pridruživanja (*beneficium cohaesionis*), mada je ta primena, iako je moguća, skoro i apsurdna.¹²

Pri odlučivanju o žalbi, viši sud je, dakle, vezan zabranom preinačenja na gore (čl. 378. u vezi sa čl. 398. st. 1). „Samo tu se pojavljuje ozbiljno pitanje: kako u tom pogledu primeniti novelirani čl. 378 (iz kojeg je izostavljena ona široka klauzula da se „presuda ne sme izmeniti na njegovu štetu”),¹³ što je tu zabranu sveo samo na kvalifikaciju dela i odluku o sankciji, a rešenja gotovo nikad ne sadrže ni kvalifikaciju dela ni odluku o sankciji, pa iskršava problem, u kojem pravcu takva zabrana štiti okrivljenika od mogućih pogoršanja. U tom postupku vredi i *beneficium cohaesionis* (čl. 380. u vezi sa čl. 398. st. 1)”.¹⁴

AD II.

U postupku po žalbi na rešenje nije predviđena mogućnost ispitivanja rešenja po službenoj dužnosti, kao kod presude u smislu čl. 376. st. 1. tač. 1. i 2. Pri odlučivanju o žalbi na rešenje, sud se kreće u granicama žalbe, a po službenoj dužnosti pazi samo da li je za donošenje rešenja prvostepeni sud bio stvarno nadležan, odnosno da li je rešenje doneo ovlašćeni organ (čl. 397. st. 4).

Međutim, shodna primena odredaba čl. 378. i 380, o kojima je reč u čl. 398. st. 1. upućuje i na obavezu drugostepenog suda da po službenoj dužnosti pazi na zabranu preinačenja na gore (čl. 378) i pogodnosti pridruživanja (čl. 380), o čemu je ranije bilo reči.

Dakle, i u postupku po žalbi na rešenje ne isključuje se u celosti mogućnost ispitivanja odluke po službenoj dužnosti.

Bez pretenzija da se dovodi u sumnju ispravnost datih rešenja u ovom članu (čl. 398. st. 1), čini se da su odredbe il. 376. st. 1. tač. 1. i 2. — o ispitivanju presude po službenoj dužnosti, mogle da budu predmet

„Rešenja o sudskoj opomeni, o primeni mere bezbednosti i o primeni vaspitne mere prema maloletniku, su specifična rešenja, adekvatna presudi, pa se i propisi koji se odnose na presudu primenjuju u slučaju žalbe protiv tih rešenja” (Citirano po knjizi: Dr Branko Petrić, *Pravni lekovi u krivičnom postupku* (sign. 2), str. 97).

¹² „U pogledu zabrane preinačenja na gore, kod rešenja ne može biti reči o osudi po strožem zakonu, ali mogu biti u pitanju kazne prema raznim licima za održavanje reda (sem prema okrivljenom) i na njih bi se primenio čl. 378, iako on govori o optuženom, jer je u čl. 398. propisana shodna primena. Isto to vredi i za pogodnost pridruživanja” (Citirano po knjizi: Dr Tihomir Vasiljević, *Sistem krivičnog procesnog prava* (sign. 10), str. 637).

¹³ „Ako je izjavljena samo žalba u korist optuženog, presuda se ne sme izmeniti na njegovu štetu. U takvom slučaju sud ne sme optuženog osuditi po strožem krivičnom zakonu niti na strožu kaznu nego što je bio osuđen prvostepenom presudom” (čl. 348. ZKP, koji je važio do stupanja na snagu Zakona o izmenama i dopunama ZKP — 1. jula 1985. godine).

¹⁴ Dr Mladen Grubiša, *Krivični postupak (Postupak o pravnim lekovima)*, str. 312.

shodne primene i u postupku po žalbi na rešenje (čl. 398. st. 1). Svakako, iz istih razloga kao u postupku po žalbi protiv presude (čl. 376. st. 1).

Već smo ranije istakli da postoje specifične odluke adekvatne presudi, odluke koje po svojoj sadržini i značaju zamenjuju presudu (kao npr. rešenja o sudskoj opomeni, o primeni mere bezbednosti, o meri oduzimanja imovinske koristi, primeni vaspitne mere prema maloletniku), te bi i shodna primena odredaba čl. 376. st. 1, koje se odnose na postupak po žalbi na presudu, imale ne samo svog punog opravdanja, nego i bila nužnost.

Nisu u ovom pravcu bez vrednosti neka stručno-teoretska gledanja, i stavovi sudske prakse, koji se ovde izlažu:

1) „U postupku o žalbi na rešenje viši sud nije strogo vezan za razloge žalbe niti granice pobijanja, kao u postupku o žalbi na presudu, tako da tu ima određenije ruke da segne i za razlogom što čini rešenje nevaljalim, makar ne bio izričito istaknut u žalbi. Iz toga proizilazi da u tom postupku viši sud ispituje pravilnost pobijanog rešenja uopšte, a ne samo s aspekta određenih razloga koji po čl. 363. ZKP čine sudsku odluku nepravilnom”.¹⁵

2) „Rešenje izuzetno može biti ispitivano po službenoj dužnosti (čl. 530). U nekim slučajevima rešenje može biti opozvano i bez žalbe, od organa koji ga je doneo (čl. 296. st. 1, čl. 303. st. 3)”.¹⁶

3) „Što se tiče sadržaja žalbe protiv rešenja i postupanja sa žalbom koja ne sadrži propisane sastojke, vrede odredbe čl. 362. na koje upućuje čl. 398. st. 1. Budući da se prema čl. 362. dostavlja drugostepenom sudu na odlučivanje i žalba podnesena u korist okrivljenika koja ne sadrži propisane sastojke, a u postupku po žalbi protiv rešenja ne dolazi u obzir primena čl. 376. st. 2, što se odnosi samo na defektne žalbe protiv presude, postavlja se pitanje, kako će drugostepeni sud postupiti s takvom defektnom žalbom protiv rešenja? Smatramo da je jedini mogući izlaz iz takve situacije u tome da će drugostepeni sud ispitati pobijano rešenje u svim pravcima, i iz svih razloga, koji ga mogu učiniti nepravilnim ili nezakonitim”.¹⁷

4) „Dešava se da rešenja o određivanju ili produženju pritvora, u svojim obrazloženjima, sadrže parafrazu zakonskog teksta iz čl. 191. st. 2, a bez suštinskih razloga, tako da drugostepeni sud nema realnog osnova ni da prihvati pobijano rešenje (a odbije žalbu), niti ima osnova da ukinе pritvor (uvažavajući žalbu, uz preinačenje rešenja). U takvoj situaciji moguće je, povodom žalbe, po službenoj dužnosti (čl. 376. st. 1. tač. 1 — analogno) ukinuti rešenje zbog povrede iz čl. 364. st. 1. tač. 11 (nema obrazloženja), i vratiti predmet na ponovno odlučivanje, pa je tada prvo-

¹⁵ Dr Mladen Grubiša, *Beneficium cohaesionis i njegove pravne posledice u krivičnom postupku*, Naša zakonitost, br. 7/78, str. 39.

¹⁶ Dr Tihomir Vasiljević — Dr Momčilo Grubač, *Komentar Zakona o krivičnom postupku*, šesto izmenjeno i dopunjeno izdanje, „Službeni glasnik”, Beograd, 1999, str. 679.

¹⁷ Dr Mladen Grubiša, *Krivični postupak (Postupak o pravnim lekovima)*, str. 310.

stepeni sud u situaciji da valjano obrazloži odluku, ili pak da ukine pritor ako za njega objektivno nema osnova".¹⁸

5) „U pobijanom rešenju nije dato nikakvo obrazloženje, već je samo parafriziran zakonski tekst, pa Vrhovni sud nalazi da se zakonitost pobijanog rešenja ne može ispitati, i prvostepeno rešenje ukida".¹⁹

6) „U obrazloženju se parafrizira zakonski tekst odredbe. Navedeni razlozi nisu dovoljni da bi se pobijano rešenje moglo ispitati, s obzirom na žalbene navode i predloge, pa stoga drugostepeni sud ne prihvata žalbeni predlog za preinačenje rešenja i ukidanje pritvora protiv okrivljenog, već prvostepeno rešenje ukida".²⁰

Završavajući ovaj deo rada, poslužili bismo se jednom rečenicom, koja bi u ovom slučaju mogla biti i uputna: „Uzimanje ovih povreda u obzir po službenoj dužnosti, otklanja kasniju upotrebu zahteva za zaštitu zakonitosti, koja je i nedovoljno efikasna".²¹

Iz svega izloženog, mogli bi se izvući neki ZAKLJUČCI, čiji bi osnovni sadržaj bio — da je stilizacija odredbe čl. 398. Zakona o krivičnom postupku jedno nepotpuno, neadekvatno, pa čak i protivrečno rešenje, te bi njenu sadržinu, pro futuro, trebalo prilagoditi praktičnoj i stvarnoj primeni.

Traženje analogije u mnoštvu mogućih rešenja, koja pruža odredba ovog člana, nije dobro rešenje. Tim pre, što bi ona dovodila do različitih pristupa istoj problematici.²²

¹⁸ Dr Branko Petrić, *Komentar Zakona o krivičnom postupku*, drugo izmenjeno i dopunjeno izdanje, II knjiga, Beograd, 1986, str. 278.

¹⁹ Odluka Vrhovnog suda Vojvodine, Kž. 247/82. od 2. VII 1982. godine.

²⁰ Odluka Vrhovnog suda Vojvodine, Kž. 259/82. od 5. avgusta 1982. godine.

²¹ Dr Tihomir Vasiljević — Dr Momčilo Grubač, *Komentar Zakona o krivičnom postupku*, drugo dopunjeno izdanje, „Savremena administracija", Beograd 1982, str. 685.

²² Vojislav Knežević, *Smisao odredbe čl. 398. ZKP*, Glasnik Advokatske komore Vojvodine, br. 3/83, str. 25—30.